

Hồi 33

Đâu Là Thân Phận

Một bóng đen với thân ảnh vô cùng quỷ mị lướt đi trong bóng đêm. Người đó dễ dàng qua mặt bọn võ sĩ ngoại biên đang canh gác vòng ngoài, đột nhập vào hậu cung không một tiếng động.

Tòa trang viện đồ sộ chỉ còn lại hai phòng có ánh đèn. Bóng đèn dường như biết rõ nơi mình phải đến. Hắn không một chút chần chờ, tiến về phía căn phòng ở cuối dãy nhà, ra tay nhanh như cắt điểm huyệt hai tù nữ đứng canh gác ngoài cửa. Rồi không chút chậm trễ, hắn xô cửa bước vào phòng.

Lục Linh Lăng đang thẫn thờ đứng bên song cửa nhìn ra bóng đêm. Nàng ta thân hình tiều tụy, da dẻ xanh xao như mới trải qua một cơn bệnh nặng vậy.

Bóng đen bây giờ mới đứng trong ánh sáng. Đã nhìn ra là Hoàng Nhạn Ca. Lão nhẹ nhàng khép cửa phòng. Lục Linh Lăng mặc dù nghe tiếng động nhưng nàng không buồn quay lại.

Họ Hoàng khẽ gọi:

- Lục cô nương!

Nghe tiếng người lạ, Linh Lăng quay phắt người lại:

- Người là ai?

- Cô nương đừng làm kinh động, lão phu đến đây là có ý tốt.

Linh Lăng nhìn lão nghi ngại:

- Lão làm sao mà vào được đây?

Họ Hoàng nhếch mép cười ruồi:

- Bọn võ sĩ võ dụng ngoài kia làm sao cản được lão phu?

- Lão muốn gì?

- Cô nương có phải là Lục Linh Lăng, Lục cô nương không?

- Chính là tiểu nữ.

- Lão phu là nhị sư huynh của Âu Dương Ngạo Thiên.

Linh Lăng nghe mấy lời đó thì tâm thần rung động, nàng run rẩy cơ hồ như sắp ngã xỉu. Rồi nàng chơi vơi nín lấy họ Hoàng:

- Tiền bối... Ngạo Thiên ca ca... Thế nào rồi?

- Hắn vẫn khỏe.

- Có phải chàng nhờ tiền bối đến đây tìm tiểu nữ?

Họ Hoàng lắc đầu:

- Hắn không hề biết chuyện này.

Lục Linh Lăng hai mắt đỏ hoe, giọng sù sùi nói:

- Tiền bối ơi! Ngạo Thiên ca ca chắc rằng trong lòng hận tiểu nữ lắm phải không?

Họ Hoàng không đáp mà hỏi lại:

- Cô nương đã phụ lời giao ước với hắn, tại sao vậy?

- Tiểu nữ... Tiểu nữ có nỗi khổ tâm riêng.

Rồi nàng òa khóc, nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa. Nỗi uất ức thống khổ này nàng đã dồn nén trong lòng quá lâu khiến nàng cơ hồ sắp ngã quy đến nơi. May sao Hoàng Nhạn Ca đến. Lão như vị cứu tinh, như chiếc phao cứu vớt sinh mạng đang lay lắt của nàng.

Đợi cho Linh Lăng bớt xúc động, họ Hoàng thân thiện nói:

- Cô nương có chuyện gì khổ tâm cứ nói ra, lão phu nhất định sẽ chuyển cáo lại cho Ngạo Thiên.

Linh Lăng nghẹn ngào:

- Tiền bối... Xin người nói giúp với Ngạo Thiên ca ca rằng tiểu nữ... Sống mà như người đã chết.

- Cô nương hãy nói rõ hơn.

- Tiểu nữ bị mẫu thân ép buộc. Người lấy sinh mạng của Ngạo Thiên ca ca ra mà uy hiếp tiểu nữ, buộc tiểu nữ phải trở về với thân phận chủ nhân của hoa kiều và buộc tiểu nữ không được chết, không được phép bỏ trốn. Tiền bối, xin người nhắn với chàng rằng Lăng nhi vẫn ngày đêm thương nhớ lang quân.

Linh Lăng là thân con gái mà dám nói ra những lời đó mà không một chút ngượng ngùng là bởi vì tình yêu của nàng dành cho Ngạo Thiên quá sâu nặng, tình yêu đó đã bị dồn nén đến cực điểm.

Họ Hoàng khẽ thở dài. Lão tự hỏi, nếu như Ngạo Thiên mà biết chuyện này thì không chừng hẳn sẽ lập tức xông tới đây để cứu Linh Lăng. Lúc đó, thật không biết hậu quả nghiêm trọng gì sẽ xảy ra nữa.

- Lục cô nương! Lão phu sẽ chuyển tất cả những lời nhắn của cô nương đến Ngạo Thiên.

Họ Hoàng nói thế nhưng lão biết rằng, vì sinh mệnh của Ngạo Thiên, vì võ lâm đại cục, lúc này không thể để cho Ngạo Thiên biết chuyện này được.

Linh Lăng đột nhiên quỳ xuống trước mặt họ Hoàng làm lão giật mình, lùi lại một bước nói:

- Lục cô nương, sao cô lại làm như thế?

- Nhị sư huynh, Linh Lăng nay đã là thê tử của Ngạo Thiên ca ca, vậy muội cũng sẽ là tiểu muội của sư huynh rồi. Xin người hãy thương cho Linh Lăng mà giúp cho vợ chồng tiểu muội được đoàn viên.

Hoàng Nhạ Ca trong lòng quá bất nhẫn, lão trút một tiếng thở dài:

- Lục muội đứng lên đi, lão huynh hứa sẽ làm hết sức mình.

- Tạ ơn nhị ca.

- Lục muội còn muốn nhắn gì nữa không?

- Tiểu muội... Nhờ nhị ca nói lại với Ngạo Thiên ca ca là... Chàng đã có cốt nhục rồi.

Họ Hoàng nghe đến đó thì rung động tâm thần, lão biết mình đã tự mang gông vào cổ. Nói chuyện này hay không nói, lão còn phải suy nghĩ nhiều lắm mới có thể quyết định được.

Lục Linh Lăng nói tiếp:

- Tiểu muội biết Ngạo Thiên ca ca là một bậc anh hùng, người có chí lớn như Ngạo Thiên ca ca nếu chỉ vì một thân một mình thì tiểu muội sẵn sàng hy sinh vì đại cuộc. Nhưng nay hài nhi sắp chào đời, tương lai mẫu thân muội sẽ lấy đó làm cái uy hiếp Ngạo Thiên ca ca. Tiểu muội cầu xin chàng hãy vì hài nhi mà đưa mẹ con muội thoát ẩn giang hồ, cao chạy xa bay. Chỉ có cách đó mới mong bảo toàn được tính mạng cho cả gia đình tiểu muội.

Họ Hoàng nói:

- Lục muội! Ngay bây giờ, lão huynh có thể đưa muội thoát khỏi nơi đây an toàn mà.

- Không được. Nếu muốn thoát thân, muội đã ra đi rồi. Trừ phi Ngạo Thiên ca ca đồng ý cùng muội đi đến một nơi thật xa gác kiếm quy ẩn. Bằng không thì muội thà chết tại đây.

- Phải chăng Lục muội e ngại bị truy sát.

- Đúng vậy! Muội mà bỏ trốn thì ngay lập tức Thuận Thiên giáo sẽ toàn lực truy sát Ngạo Thiên ca ca ngay.

Họ Hoàng nghe mấy lời đó của Linh Lăng cũng phải rùng mình. Giờ đây, lão nhìn Linh Lăng với ánh mắt đầy vẻ thiện cảm. Lão cũng đã hiểu rõ vì sao Ngạo Thiên bằng lòng kết hôn với con gái của giáo chủ Thuận Thiên giáo. Thì ra, đúng như lời Ngạo Thiên nói, Lục Linh Lăng bề ngoài tuy là chủ nhân của hoa kiêu nhưng bên trong tâm tính lại thuần lương, nhân hậu.

Lão suy tính một lúc lâu rồi nói:

- Lục muội yên tâm. Lão huynh hứa là sẽ cố hết sức chu toàn cho mẹ con tiểu muội.

- Tiểu muội nguyện suốt đời này sẽ mang ơn nhị sư huynh.

Họ Hoàng xua tay:

- Lục muội đừng nói như thế! Bây giờ huynh có chuyện muốn hỏi muội đây!

- Tiểu muội xin nghe. Nếu chuyện gì biết, nhất định sẽ nói.

- Được lắm! Huynh muốn hỏi muội là có phải mẫu thân của muội đã đích thân tìm đến Độc Phong động bắt muội trở về?

- Đúng như vậy.

- Thế muội có biết làm cách nào mà bà ấy biết được đường tìm đến Độc Phong động hay không?

- Điều đó thì muội không biết.

Họ Hoàng im lặng suy nghĩ. Dường như trong đầu lão đã có câu trả lời mà cũng đang có nhiều nghi vấn trong nhất thời lão vẫn chưa thể giải thích được. Lão lại hỏi tiếp:

- Huynh hỏi một câu thật không phải, bao nhiêu năm qua, tình cảm của mẫu thân dành cho muội sâu nặng thế nào?

Linh Lăng cũng có một chút ngạc nhiên nhưng không hỏi, chỉ đáp:

- Gia mẫu dạy dỗ tiểu muội rất nghiêm khắc.

- Từ đâu mà có mối thâm thù giữa Thuận Thiên giáo và Ngũ Kiếm Kỳ môn?

- Mẫu thân không nói rõ, chỉ cho tiểu muội biết là Tư Mã Quỳnh Dao là kẻ thù số một của mẫu thân. Lần nhập quan này, ngoài việc thống nhất võ lâm, tiêu diệt Ngũ Kiếm Kỳ môn, còn phải giết cho bằng được Tư Mã Quỳnh Dao.

Họ Hoàng không hỏi thêm câu nào nữa, lão chỉ đưa mắt nhìn Linh Lăng với vẻ thương cảm. Rồi lão nói thêm vài lời an ủi. Trước khi từ biệt, lão hỏi:

- Chừng nào Lục muội lâm bồn?
- Theo như sự tính toán của tiểu muội thì khoảng năm tháng nữa.

Hoàng Nhạn Ca gật gù như thể trong lòng đã có chủ đích. Rồi đó, lão từ biệt Lục Linh Lăng, phóng mình vào trong bóng đêm.

- o O o -